

[Axel Kristensen.]

Rasmussen. Jeg vil gerne citere Berlingske Tidende. Det er Berlingske Tidende for mandag den 4. april, og det er et program-punkt for de uafhængige. Der står således:

„For at nå det bedst mulige resultat under overenskomstforhandlinger mellem arbejdstagere og arbejdsgivere må forhandlingerne være helt frie og forløbe uden pression af nogen art fra lovgivningens side. Kun hvor det drejer sig om forhold, der er livsvigtige for samfundet, bør folketinget gribe ind, såfremt forhandlingerne går i stykker. Hvad der er livsvigtigt, tilkommer det folketinget at bestemme. Har folketinget besluttet sig for at gribe ind, skal det i hvert tilfælde selv bestemme, efter hvilke retningslinjer den pågældende sag skal løses“.

Det, vi mener, er altså blot, at det kan folketinget ikke. Jeg skal garantere for, at det er meget få her, der kan læse en overenskomst og forstå meningen med den. Jeg kan læse vor egen, men når jeg får fat i de andres, kan jeg ikke. Der er ingen her, der vil vide, hvad det vil sige at garnere porcelæn eller lave en fond. Det lader sig ikke gøre, at vi blander os i det.

Jeg vil yderligere føje til, at det forslag, som vi i sin tid fremsatte sammen med de konservative, jo ikke gik ud på, at det var tre tilfældige mænd, der skulle bestemme, hvad lønniveauet skulle være. Det skulle fastsættes i overensstemmelse med det lønniveau, de retsregler, de sociale forhold, der var opstået ved de frie forhandlinger.

Man siger, at arbejderne, fagforeningerne, parterne i det hele, holder de livsvigtige sager udenfor. Det er nu aldrig sket, at de gør det i det lange løb. De giver altid op over for det problem, når der er gået 14 dage og konflikten er ved at blive ubehagelig. Men hvis de kan — og det siger man jo de kan, for de siger jo, at de holder dem udenfor — hvorfor skulle vi andre så ikke være i stand til at finde ud af, hvad der er livsvigtigt? Man siger jo sig selv imod på denne måde.

Jeg vil gerne føje til, at det, Hans Rasmussen siger om ikke at ophøje forligsforslaget til lov, det er principielt, og det, Hans Rasmussen går ind for, er, at når man ikke kan opnå det, han mener er nok, ved forhandlinger, så har man lov til at anvende folketinget til at gennemføre højere løn-

ninger og løse sociale spørgsmål inden for arbejdsmarkedet. Men dermed har han helt og holdent lagt gift for de frie forhandlinger. Så er det, man siger: vi skal bare sige nej, for så ender det i folketinget, og så får vi mere. Det er derfor, at det system, der har været hidtil, ikke kan bruges, hvorimod et system efter de synspunkter, jeg har fremsat, vil sikre, at man holder de livsvigtige områder udenfor og derved tillader frie forhandlinger på alle de andre områder, som er langt den overvejende part af arbejdsmarkedet.

Det er den eneste mulige måde at opretholde arbejderens ret til selv at bestemme, hvilke lønninger de vil arbejde for. Det er lige så vel arbejderens interesse som liberalismens interesse, for det er nu til dags således, at arbejderne kan ikke tage arbejde til hvilken løn han vil. Jeg er tilhænger af fagforeninger og overenskomster, men man kan ikke sammenligne dette med det, der finder sted med varepriser, med konkurrence. De to ting kan overhovedet ikke sammenlignes, for der er ikke fri konkurrence på arbejdsmarkedet og kan vel heller ikke være det.

Jeg mener, det er meget nyttigt, at både ministeren og ordføreren for socialdemokratiet har sagt, at de vil dog snakke med os i udvalget. Jeg er meget glad for, at hr. Baunsgaard siger, at vi også kan drøfte de svagheder, vi har ment der måske teknisk er i dette forslag. Jeg håber meget på, at vi kan finde frem til noget, der er forsvarligt for alle parter. Jeg tror, det vil være nyttigt for alle forhold.

Chr. Madsen: Jeg har et par bemærkninger til arbejdsministeren, der hævder, at alle er interesseret i at sikre frie forhandlinger på arbejdsmarkedet. Ja, det er vi, men for vort vedkommende er det da på visse betingelser. Vi kan vel sikre disse frie forhandlinger på arbejdsmarkedet på forskellig måde og ud fra forskellige synspunkter. Hvis man f. eks. i øjeblikket kunne give arbejdsmarkedets parter tilstrækkeligt statistisk materiale om erhvervens indkomstforhold, hvad der tjenes, og hvordan man fastsætter priser og avancer, så er det klart, at man herved kunne hjælpe parterne til mere frie forhandlinger end dem, vi har set tidligere. Og der var jo også muligheder for, at man